

[Leif Hermann]

forslag til ændringer af forvaltningslovens § 28, således at den retssikkerhed, der hidtil har været gældende, fortsat vil være gældende, også efter en eventuel vedtagelse af dette lovforslag?

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for en grundig og særdeles relevant diskussion.

Det er allerede fremgået af debatten, at lovforslaget er fremsat i overensstemmelse med den aftale, som regeringen har indgået med Kommunernes Landsforening. Jeg tror også, det er nødvendigt at sige – det er vist ikke sagt her – hvorfor Kommunernes Landsforening i sommer har ønsket en ændring.

Den er vel først og fremmest begrundet i to ting. For det første ønsker man at kunne gå på tværs af de hidtidige forvaltningsgrænser; der er allerede flere forsøg i gang hermed under frikommuneloven. For det andet har kommunerne ønsket at få bedre hånd i hanke med økonomien inden for det sociale område, som man mange steder har følt man var uden indflydelse på.

Regeringen har indgået denne aftale med Kommunernes Landsforening og har arbejdet med dette forslag, som undervejs – det har hr. Agerschou ret i – har undergået forskellige ændringer.

Det er nemlig helt rigtigt, som Socialdemokratiets ordfører, fru Jytte Hilden, sagde, at her er tale om modsatrettede hensyn. Vi vil alle sammen gerne bløde op, gøre det muligt for kommunerne at indrette sig så fornuftigt som muligt – så tidssvarende som muligt, skulle jeg måske sige – i retning af at kunne gå på tværs af faggrænser, på tværs af forvaltningsgrænser, og så på den anden side tilgodese det, som er tilgodeset i den nugældende lov, nemlig at man ikke går for tæt på personsager, og at man ikke risikerer at gøre egentlige personspørgsmål til diskussionsemner for åbent tæppe.

Hertil kommer så de problemer, som hr. Leif Hermann rejste, forholdet til forvaltningslovens § 28 og § 29.

Det har altså ikke været nogen let fødsel, og jeg vil sige, at jeg vil lægge megen vægt på, at dette forslag kan få hele Folketingets eller i hvert fald næsten hele Folketingets tilslutning.

Jeg har også fulgt diskussionerne i de kommunale kredse. Jeg har talt med, jeg havde nær sagt snesevis af kommunalpolitikere fra alle

partier, og man er ikke alle steder sikker på, at man vil være i stand til uden videre at klare disse sager, uden at det bliver klarlagt i loven, nøjagtig hvor langt man kan gå med kommunalbestyrelsens behandling.

Vi er så endt med at fremsætte det forslag, der foreligger nu, hvor der jo i bemærkningerne står, at personsager ikke skal kunne gøres til genstand for behandling i kommunalbestyrelsen.

Jeg tror nok, at vi efter denne debat må have nærmere præciseret i loven, hvor disse sager så skal ligge, men det betyder ikke, at jeg er parat til at lemlæste lovforslaget fuldstændig, forstået på den måde, at vi må finde ud af at sikre det retssikkerhedshensyn og den afgrænsning over til forvaltningsloven, som er nødvendig, uden at sætte åbenheden og den tværgående mulighed over styr.

Det er jo rigtigt, som hr. Agerschou nævnte, at vi i Socialministeriet har rystet på hånden, forstået på den måde, at det, som kommunerne oprindeligt meldte at de ønskede sig, ikke er acceptabelt, og det er nok i virkeligheden, når det kommer til stykket, heller ikke det, man egentlig ønsker sig.

Men jeg synes, det er vigtigt at notere sig – og i hvert fald sagde fru Jytte Hilden det klart – at der fra Socialdemokratiets side var tilslutning til muligheden for tværgående forvaltninger, og jeg tror også, at hr. Agerschou sagde noget om, at SF var interesseret i en opløsning af forvaltningsgrænserne. Sådan opfattede jeg det i hvert fald. Det er det, der har været udgangspunktet for regeringspartierne behandling af dette spørgsmål.

Jeg synes måske ikke, det er så frugtbart at diskutere, hvem der er enig med hvem. Jeg tror ikke, at grænserne her nødvendigvis går mellem partierne eller for den sags skyld mellem folketingspolitikere og kommunalpolitikere. Også blandt kommunalpolitikere indbyrdes har der været modstridende hensyn at tage i denne sag.

Jeg må indrømme, at jeg ikke helt kan følge fru Jane Oksens skepsis over for, at vi fortsat skulle have udvalg, der skal behandle tvangsfjernelsessager. Jeg kan ikke rigtig forestille mig, hvad det er, man kunne tænke sig at sætte i stedet indtil videre. Det drejer sig jo om udvalg i hver kommune. Jeg forstod faktisk ikke rigtig talen. Jeg går ud fra, at fru Jane Oksen ikke øn-